

Slovenská Židovka Helena Citronová a příslušník SS Franz Wunsch. Téma připomínající Shakespearovo drama. Zakázaná láska; Mal ju poslať do plynu, ale zamiloval sa do nej; Uprimná láska; Láska to nebola – nejen pod těmito titulky na sociálních sítích kolují zprávy a vztahu těchto dvou lidí. Jaký byl doopravdy? Upřímný, láskyplný nebo šlo o Helenin zoufalý boj o holý život? Kniha vychází z dobových materiálů, z vyprávění pamětníků, očitých svědků oněch tragických událostí, ze soudních spisů z poválečného procesu s Franzem Wunschem. S hlavní hrdinkou se vracíme do časů, kdy šlo o bytí či nebytí jednotlivců i celých národů. Cílem autorky bylo zprostředkovat čtenářům atmosféru, ducha tragické doby, nacistické krutovlády a nechat na nich samotných úvahy o tom, co by na místě mladé Heleny dělali oni sami. Kniha není soudem nad ní, nevynáší rozsudek. K tomu se autorka necítí oprávněna. Pokusila se spolu s ní vžít do osudů žen, které se ocitly v pekle Osvětimi, které byly postaveny do extrémních situací, na něž nebyly a ani nemohly být připraveny. Svůj osud si nevybraly. Prostě stalo se, co se stalo! Proti své vůli se změnily v loutky v rukách mocných. Jen člověk nemoudrý a nedovzdělaný, válkou nijak nepoznamenaný, dobře najedený současník, jenž nepoznal hmotnou nouzi, jenž nikdy nemusel v nelidských podmínkách zápasit o holý život, dokáže soudit z poklidu domova. *Láska v Osvětimi* je román inspirovaný pohnutým životním osudem Heleny Citronové, osvětimské vězeňkyně č. 1971. Dívky, která na vlastní kůži poznala rasovou diskriminaci, holocaust. Doplněna je dobovými snímky a dokumenty, z nichž mnohé jsou veřejnosti představeny poprvé.

## **Ukázka**

„Budíček!“

„Aufstehen!“

„Vstávat!“

Řvou štubové. Řvou blokové.

Zuřivě bičíky švihají ty, které se podle nich hýbou příliš pomalu.

„Schnell! Schnell, du Schwein!“

Jako by na porážku hnaly prasata.

Jsou čtyři hodiny. První lágrové ráno.

Zhltnout odpornou tekutinu, silně připomínající vodu, v níž se pralo hodně špinavé prádlo. Upravit pryčnu a úprkem ven na apelplac. Překontrolovat počty vězeňkyň. Ty stojí mlčky. Bez hnutí.

Seznamy se kontrolují dvakrát denně. Běda, kdyby byl jen jedna z bloku chyběla.

Vypuklo by peklo. Esesačky jsou kruté. Nezřídka mnohem krutější než jejich mužští kolegové.

Nezřízená krvežíznivost.

Nelítostnost.

\*\*\*

Dobře vychované dívky, ještě nedávno milé a soudržné, se postupně stavějí proti sobě. Učí se na svobodě nepoznaným a přísně zapovězených dovednostem. Především krást. Urvat pro sebe vše, co lze vyměnit za kus žvance. Za cokoliv k jídlu. Za skývu chleba, bramboru...

Lhostejno, že se vystavují nebezpečí. Hlad je silnější než strach z trestu smrti, který za krádež hrozí. Téměř všechny podléhají pudu sebezáchovy. Mnohé klesají do naprostého morálního bahna. Sotva poznaly, že při ranním apelu se do demoličních čet vybírají ženy v prvních řadách, nemilosrdně se ty se silnějšími lokty snaží družky v nouzi tlačit před sebe. Touha žít, žít za jakoukoliv cenu je silnější než lidství než láska k bližnímu, v níž byly vychovány. Každá se stará pouze o sebe.

*„Bože můj, jak rychle se z nás stala zvířata!“* prolétne Heleně hlavou, když ráno jednu z humenských kamarádek zuřivě postrkuje před sebe. Ne, nedá jí možnost zmizet v zadní řadě.

*„Bože všemohoucí, můžeš mi vůbec odpustit?“*